

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.572 van 24 mei 2018
in de zaak A. 220.198/VII-39.780.**

In zake : 1. Tom VANHAELEMEESCH
 2. Yves DEDECKER
 3. Monique DEVOS
 4. Luc MAERTENS
 5. Jozef VACKIER
 6. Leen DEDEENE
 7. Jean-Pierre SAELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mario Deketelaere
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Meir 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 27B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
 de NV ASPIRAVI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2600 Antwerpen
 Uitbreidingstraat 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 september 2016, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en

Landbouw van 24 juni 2016 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 21 december 2015, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Aspiravi voor het exploiteren van een windturbinepark, gelegen te Ruddervoorde (Oostkamp) en deels te Veldegem (Zedelgem), E403 autosnelweg - Herderinnedreef, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkommende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 24 oktober 2016. De tussenkommende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen en de tussenkommende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 april 2018.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mario Deketelaere, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor de tussenkommende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij wenst aan de E403 autosnelweg - Herderinnedreef te Ruddervoorde (Oostkamp) en te Veldegem (Zedelgem) een windturbinepark uit te baten, bestaande uit twee windturbines en bijhorende transformatoren. Op 18 augustus 2015 dient zij daartoe een milieuvergunningsaanvraag in.

3.2. Op 21 december 2015 verleent de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de milieuvergunning, met een bijzondere exploitatievoorwaarde.

3.3. Onder meer de huidige verzoekende partijen stellen een administratief beroep in tegen de voormelde beslissing van de deputatie.

3.4. Nadat in het kader van de beroepsprocedure de nodige adviezen werden uitgebracht, verklaart de verwerende partij op 24 juni 2016 de beroepen gedeeltelijk gegrond. Aan de bijzondere exploitatievoorwaarde van de beroepen beslissing worden nog een aantal wijzigingen aangebracht. De overige bepalingen van de beroepen beslissing worden bevestigd. De verwerende partij verleent bijgevolg de gevraagde vergunning.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van het vierde middel

Standpunten van de partijen

4. De verzoekende partijen voeren in het vierde middel de schending aan van artikel 16 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: natuurbehouddecreet), artikel 4.2.19 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij zetten uiteen dat de natuurtoets de vergunningverlenende overheid ertoe verplicht in concreto te onderzoeken of een aanvraag al dan niet vermijdbare schade aan de natuur kan of zal veroorzaken, dat dit uit de bestreden beslissing en/of uit de stukken van het dossier moet blijken en dat één en ander te dezen op een onzorgvuldige wijze is verlopen.

Zo hebben de windturbines volgens de verzoekende partijen een ernstig ingrijpende en schadelijke natuurimpact, in het bijzonder op het onmiddellijk nabij gelegen Plaisiersbos. De verwerende partij stelt volgens hen dienaangaand enkel dat er geen habitat-/vogelrichtlijngebied of Vlaams Ecologisch Netwerk (hierna: VEN)-gebied binnen een straal van twee kilometer rond de projectlocatie is gelegen en dat “bijgevolg” een betekenisvol effect op een speciale beschermingszone en eventuele onvermijdbare en onherstelbare schade op een VEN-gebied worden uitgesloten. Waar het bestreden besluit voorts een specifieke passage omtrent het Plaisiersbos bevat, betogen de verzoekende partijen dat het bestuur te dezen geen eigen of concrete beoordeling van de vermijdbare schade aan de natuur heeft uitgevoerd. Er wordt immers enkel verwezen naar de conclusies van de in opdracht van de aanvrager uitgevoerde natuurtoets en naar het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos van 14 maart 2014, waarin zonder meer de conclusies van de uitgevoerde natuurtoets worden onderschreven. Daarbij

worden de eigenlijke effecten op het Plaisiersbos zelf buiten beschouwing gelaten, terwijl nochtans wordt erkend dat het om een natuurgebied gaat. De verzoekende partijen achten dit des te meer onbegrijpelijk in het licht van de ingediende beroepen en de adviezen van de gemeentebesturen van Oostkamp en Zedelgem. Waar het Plaisiersbos is geïnventariseerd als biologisch zeer waardevol, is er, steeds volgens de verzoekende partijen, evenmin voldaan aan de in de omzendbrief RO/2014/02 opgenomen randvoorwaarde dat het bij de keuze van de locatie moet gaan om een gebied met een eerder beperkte natuurwaarde.

De verzoekende partijen bestempelen het bestreden besluit voorts als tegenstrijdig, nu milderende maatregelen worden opgelegd die bij de bouw van de windturbines in acht moeten worden genomen om de natuurimpact tijdens de constructiefase zoveel mogelijk te beperken, hetgeen erop wijst dat er wel degelijk significante effecten uitgaan van de aanvraag. Ten overvloede merken de verzoekende partijen nog op dat in het bestreden besluit niet wordt nagegaan of deze milderende maatregelen voldoende zijn om de schadelijke effecten te beperken of te herstellen.

Ten slotte betogen de verzoekende partijen nog dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij “klakkeloos” de conclusies van de natuurstudie aanvaardt met betrekking tot de impact van het project op de vleermuizenpopulatie. Zij wijzen in dit verband vooreerst op een aantal “onzekerheden” in de door de aanvrager voorgelegde natuurstudie. Daarnaast menen zij dat een aantal beweringen in deze studie ook niet overeenkomen met een recente studie van het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek (hierna: INBO). Waar met name uit deze laatste studie blijkt dat de voorziene locatie voor de oprichting van de windturbines wel degelijk een hoog risicogebied betreft, wordt volgens hen in de natuurtoets het effect van de windturbines op het bos als broed- en kolonieplaats van de vleermuizen, niet onderzocht. De voorgelegde natuurstudie van de aanvrager zou louter bevestigen dat er wel degelijk grote effecten mogelijk zijn, maar dat het onderzoek daarover niet eenduidig zou zijn of niet zou bestaan, hetgeen volgens haar niet de conclusie uit het bestreden besluit

kan verantwoorden “dat de impact op avifauna en flora zeer beperkt zal zijn en dat een negatieve significante impact op de omliggende natuur is uitgesloten”.

5. De verwerende partij werpt vooreerst op dat de verzoekende partijen nalaten te verduidelijken in welke zin artikel 4.2.19 VCRO zou zijn geschonden, zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

Vervolgens repliceert de verwerende partij dat in het bestreden besluit terdege rekening is gehouden met het aanwezige bos, waarbij zij de in het bestreden besluit opgenomen motieven aanhaalt waarin wordt verwezen naar de uitgevoerde natuurstudie. Zij ziet niet in waarom zij zich niet op de natuurstudie zou kunnen beroepen, nu deze een uitgebreide bronvermelding heeft, er een erkend milieueffectenrapport-deskundige bij betrokken was, en zij tot twee keer toe werd goedgekeurd door het Agentschap voor Natuur & Bos. Waar de verzoekende partijen zich beperken tot de vaststelling dat er geen eigen motivering zou voorliggen en dat de gevolgtrekkingen uit deze studie in de bezwaren werden gevisieerd, stelt de verwerende partij dat zij de bevindingen uit de studie tot de hare heeft gemaakt en dat het niet is omdat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gemaakte bevindingen uit het bestreden besluit, dat deze onwettig zijn. De verwerende partij nuanceert ook de visie van de verzoekende partijen dat het bij de keuze van de locatie zonder meer zou moeten gaan om een gebied met een eerder beperkte natuurwaarde.

Dat in het bestreden besluit met betrekking tot de constructiewerken een vergunningsvoorwaarde wordt opgelegd, impliceert volgens de verwerende partij voorts niet dat het project significante (negatieve) effecten met zich zou meebrengen.

Daarnaast betoogt zij dat de verzoekende partijen met hun eenvoudige verwijzing naar de studie van het INBO uit 2015 niet aantonen dat er te weinig of geen rekening zou zijn gehouden met de aanwezige vleermuispopulatie. Nog in dit verband betwist de verwerende partij dat de inplantingsplaats van de

geviseerde windturbines gesitueerd zou zijn in een zone met hoog risico.

In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar artikel 26bis van het natuurbehouddecreet, stelt de verwerende partij ten slotte dat deze bepaling betrekking heeft op de bescherming van VEN-gebieden. Waar evenwel in het bestreden besluit duidelijk staat vermeld dat er geen VEN-gebied aanwezig is binnen een straal van twee kilometer rond de projectlocatie, mist de stelling van de verzoekende partijen volgens haar juridische grondslag.

6. Ook de tussenkomenende partij werpt op dat het middel onontvankelijk is in de mate hierin de schending van artikel 4.2.19 VCRO wordt aangevoerd.

Vervolgens zet de tussenkomenende partij onder verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak uiteen dat een vergunning enkel kan worden geweigerd op grond van artikel 16 van het natuurbehouddecreet als de aanvrager niet bereid is maatregelen te nemen om natuurschade te beperken alhoewel dit goed mogelijk is. Te dezen zou zij alle mogelijke milderende maatregelen onderzocht hebben teneinde de vermijdbare schade te voorkomen, te beperken of te herstellen. In het bijzonder verwijst de tussenkomenende partij naar de heel minimale milderende maatregelen uit de natuurstudie.

Bovendien legt artikel 16, § 1, van het natuurbehouddecreet volgens de tussenkomenende partij geen bijzondere formelemotiveringsplicht op en is het bijgevolg voldoende dat uit de stukken van het dossier blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de impact van het aangevraagde op het natuurbehoud. De tussenkomenende partij meent dat het niet redelijkerwijze betwist kan worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de impact van windturbines op het natuurbehoud wel degelijk werd onderzocht, aangezien met name uit de natuurstudie en het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos volgt dat het aangevraagde geen significante gevolgen zal hebben voor het natuurbehoud en de natuurbescherming. Waar de verwerende partij de natuurstudie heeft

onderschreven, zou ook uit de vergunningsbeslissing zelf blijken dat er geen significante effecten te verwachten zijn op het natuurbehoud. Van enige onzorgvuldigheid is er volgens haar geen sprake, nu de verwerende partij in haar beoordeling is voortgegaan op de vaststellingen van de erkende deskundige Antea.

Nog volgens de tussenkomende partij is helemaal geen abstractie gemaakt van de aanwezigheid van het Plaisiersbos in de nabijheid van de inplantingsplaatsen van de windturbines. Zo wordt in de natuurstudie aangegeven dat het erkend natuurreservaat “Plaisiersbos” zich op circa 67 meter bevindt van WT1 en op circa 55 meter van WT2. Voorts wordt een beschrijving gegeven van de natuurwaarden in de omgeving, waarbij in het bijzonder wordt stilgestaan bij het Plaisiersbos dat als biologisch zeer waardevol wordt aangemerkt. Uit de natuurstudie blijkt evenwel dat van enige vermeende impact op dit bos in het geheel geen sprake is. Zo worden de effecten van het project in concreto onderzocht in deze natuurimpactstudie, en wordt besloten dat mits het nemen van een beperkt aantal milderende maatregelen een significante impact is uitgesloten en de impact op de avifauna en de flora-elementen zeer beperkt zal zijn. Na een gunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos wordt in het bestreden besluit volgens haar terecht verwezen naar de natuurstudie.

De tussenkomende partij wijst er tevens op dat van een gebied met een (potentieel) belang voor een speciale beschermingszone in deze geen sprake is, en dat het met andere woorden gaat om een erkend natuurreservaat maar niet om een speciale beschermingszone. Waar de omzendbrief RO/2014/02 zelfs aangeeft “dat windturbines kunnen worden gepland in een speciale beschermingszone”, kan het volgens haar zeker niet worden uitgesloten dat windturbines worden ingeplant “in of nabij een bos”. De tussenkomende partij meent overigens dat de verzoekende partijen aan het Plaisiersbos een exceptionele waarde geven, die het niet heeft.

Zij besluit dat de natuurtoets terdege werd uitgevoerd. Van een schending van de natuurtoets is immers slechts sprake wanneer de

vergunningverlenende overheid nalaat om in de vergunningsbeslissing stil te staan bij de impact die de vergunde werken of exploitatie heeft op de natuurwaarden. Artikel 16 van het natuurbehouddecreet is er daarbij op gericht “vermijdbare” schade te voorkomen. Schade die zou kunnen worden vermeden door een aanpassing van de locatie van de exploitatie, of door het eenvoudig niet vergunnen van de exploitatie, wordt niet als “vermijdbaar” beschouwd, omdat in dat geval alle schade theoretisch vermijdbaar zou zijn en dus elke vergunning zou kunnen worden geweigerd. Uit de natuurstudie zou duidelijk blijken dat de windturbines geen afbreuk zullen doen aan de aanwezige vegetatie, en evenmin aan de avifauna en de vleermuizen, mits bepaalde milderende maatregelen in acht worden genomen. Ten overvloede merkt de tussenkomen partij nog op dat, nu het Plaisiersbos door de verzoekende partijen wordt voorgesteld als een bijzonder belangrijk en beschermenswaardig gebied waarlangs absoluut geen windturbines zouden mogen worden opgericht, het niet te begrijpen valt waarom binnen dit bos wel personen toegelaten zijn, en ook een “speelbos” werd ingericht, nu de aanwezigheid van mensen en van spelende kinderen uiteraard eveneens een effect heeft op dit gebied.

7. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij toe dat de impact met betrekking tot de vleermuizen terecht wordt geminimaliseerd. Daarbij verwijst zij naar overwegingen uit een natuurimpactstudie van Antea aangaande het feit dat de vleermuizenactiviteit duidelijk verschillend is doorheen het onderzoeksgebied, en dat er weinig activiteit was in het open gebied, waar de windmolens staan. Voorts vormt de opmerking in die studie als zou het aangewezen zijn om de windturbine met de hoogst mogelijke vrije slaghoogte te voorzien volgens haar eerder een raadgeving. Daarnaast wijst zij op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State, en betoogt zij dat enkel wanneer zou worden aangetoond dat de gehanteerde maatregelen kennelijk ontoereikend zijn, er een schending van artikel 16 van het natuurbehouddecreet zou voorliggen.

8. De tussenkomen partij werpt in haar laatste memorie vooreerst op dat de verzoekende partijen nergens aanhalen dat de verwerende partij zou

hebben nagelaten om het vermijdbaar karakter van bepaalde schade aan de natuur of de vleermuizen te onderzoeken, en enkel invoeren dat het onderzoek naar het voorkomen van mogelijke schade niet zorgvuldig zou zijn gebeurd. Zij leidt daaruit af dat het argument met betrekking tot het vermijdbaar karakter van de schade geen deel uitmaakt van het debat zoals door de verzoekende partijen afgebakend in het verzoekschrift.

Voor zover deze grief toch ontvankelijk zou zijn, wijst de tussenkomende partij op de beperkte draagwijdte van artikel 16 van het natuurbeschouddecreet, die volgt uit de verduidelijkingen die de rechtspraak met betrekking tot die bepaling heeft aangebracht. Zo zou schade die vermeden kan worden door een nulalternatief (geen exploitatie) of door de exploitatie op een andere locatie in te planten, niet als vermijdbare schade worden beschouwd, en ligt de bewijslast om aan te tonen dat de vergunningverlenende overheid de op haar rustende zorgplicht niet heeft nageleefd, bij de verzoeker die zich op de schending van artikel 16, § 1, van het natuurbeschouddecreet beroept.

Voorts blijkt volgens de tussenkomende partij uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zelf heeft stilgestaan bij de mogelijke impact van de windmolens op fauna en flora, werden de onderzoeksvragen die aan de grondslag liggen van de natuurimpactstudie hernomen in de beslissing, werd er ingegaan op de mogelijke impact op vleermuizen, en werd ook afgetoetst of eventueel schadebeperkende maatregelen noodzakelijk zijn.

Ten slotte merkt de tussenkomende partij op dat de verzoekende partijen een te groot gewicht verlenen aan de “Vlaamse ri[s]icoatlas vleermuizen-windturbines” van 2015, waarvan de bekendmaking dateert van na de milieuvergunningaanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid, die geen bindend beleidsdocument is, en die enkel potentiële leefgebieden in kaart brengt, waarna op basis van de lokaal beschikbare metingen nog verder onderzoek moet worden gedaan.

Beoordeling

9. De verzoekende partijen zetten niet uiteen waarin, volgens hen, de beweerde schending van artikel 4.2.19 VCRO zou bestaan. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

10. Luidens artikel 16, § 1, van het natuurbeschouddecreet draagt de bevoegde overheid er, in het geval van een vergunningsplichtige activiteit, zorg voor dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen.

Door de schending van de genoemde bepaling in te roepen, maken de verzoekende partijen het al of niet vermijdbaar karakter van de schade impliciet tot een element van het debat, zodat de exceptie die de tussenkommende partij op dit punt in haar laatste memorie meent te moeten opwerpen niet gegrond is. De opgeworpen exceptie strijdt overigens met de opmerking in haar memorie dat schade “die zou kunnen vermeden worden door een aanpassing van de locatie van de exploitatie, of door het eenvoudig niet vergunnen van de exploitatie” niet als “vermijdbaar wordt beschouwd”.

De exceptie bij het middel die de tussenkommende partij terzake heeft aangevoerd, wordt verworpen.

11. Uit de wetsgeschiedenis van de geschonden geachte decretale bepaling blijkt dat met “vermijdbare schade” wordt bedoeld: “die schade die kan vermeden worden door de activiteit op een andere wijze uit te voeren (bvb. met andere materialen, op een andere plaats, ...)”. Onvermijdbare schade is “de schade die men hoe dan ook zal veroorzaken, op welke wijze men de activiteit ook uitvoert” (Parl.St. Vl. Parl. 2001-02, nr. 967/1, p. 17).

De naleving door de vergunningverlenende overheid van de uit deze bepaling voortvloeiende zorgplicht moet blijken uit het bestreden besluit zelf of minstens uit de stukken van het administratief dossier.

De impact van het project op de natuur wordt in het bestreden besluit op algemene wijze gerelativeerd door de motivering “dat de inplanting van de windturbines is voorzien in een volgens de biologische waarderingskaart ‘biologisch minder waardevol’ gebied”. Voorts wordt gesteld dat die impact “zeer beperkt zal zijn en dat een negatieve significante impact op de omliggende natuur is uitgesloten”.

12. In zijn arrest nr. RvVb/A/1718/0418 van 9 januari 2018 verwierp de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in het kader van het beroep van de verzoekende partijen tegen de op 22 januari 2016 verleende stedenbouwkundige vergunning, hetzelfde middel. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingesteld.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het bestreden project op concrete wijze schade zou toebrengen aan de natuur. Voorts gaat de bestreden beslissing in op de effecten van de vergunde windmolens op de natuur, en komt zij tot de bevinding dat “de impact op de avifauna en flora beperkt zal zijn, waarbij significante impact uitgesloten is”. In het advies dat het Agentschap voor Natuur en Bos uitbracht in het kader van de milieuvergunningsaanvraag wordt deze conclusie gevolgd. Ook wordt in de natuurimpactstudie concreet onderzocht welke de invloed zou kunnen zijn op het nabijgelegen Plaisiersbos, zowel wat betreft de flora als de fauna, daarin begrepen de bosvogels en de vleermuizen. Er bevinden zich geen habitatrichtlijngebieden, vogelrichtlijngebieden of VEN-gebieden in de nabijheid van de geplande windturbines. De percelen zijn volgens de biologische waarderingskaart aangeduid als biologisch minder waardevol. In de natuurimpactstudie werden ook een aantal milderende maatregelen gesuggereerd om de natuurimpact tijdens de constructiefase zoveel mogelijk te beperken. Zo wordt voorgesteld om geen werkzaamheden uit te voeren tijdens het broedseizoen om geen impact te hebben

op de in het bos of in de dreven broedende vogels. Ook kan de gewone landbouwpraktijk best zo lang mogelijk doorgaan om te vermijden dat percelen bepaalde tijd braak komen te liggen en er zich pioniersvegetatie vestigt of akkervogels gaan broeden. Voorts wordt gesteld dat de bestaande bomenrijen langs de Herderinnendreef en de Cijnsdreef niet mogen worden beschadigd. Er mag daarom geen toegang worden genomen langs deze wegen in functie van aanleg en onderhoud van het windturbinepark. Deze opmerkingen worden als vergunningsvoorwaarden opgelegd. Door deze maatregelen wordt het gevaar op aanvaringen redelijkerwijze uitgesloten. De project-MER-screeningsnota en de natuurstudie bevatten afdoende elementen op grond waarvan de vergunningverlenende overheid kon besluiten dat er geen vermijdbare natuurschade zou ontstaan, of minstens dat gebeurlijke vermijdbare natuurschade mits het in acht nemen van een aantal maatregelen kan worden vermeden zowel in het algemeen als specifiek voor wat betreft het Plaisiersbos. De bestreden beslissing legt de aanbevelingen uit de natuurimpactstudie als voorwaarden op om de vastgestelde beperkte impact te vermijden of te beperken. Aldus blijkt dat de verwerende partij de natuurtoets op afdoende en zorgvuldige wijze heeft beoordeeld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de beslissing op dat punt berust op foutieve feitenvinding of dat de vergunningverlenende overheid de grenzen van de redelijkheid te buiten is gegaan.

Het feit dat voorwaarden worden opgelegd impliceert niet dat er significante effecten zouden uitgaan van de aanvraag, zoals de verzoekende partijen ten onrechte voorhouden en getuigt dus niet van een tegenstrijdige motivering.

Het vierde middel is niet gegrond.

Bijgevolg moet het debat in de huidige zaak worden heropend opdat de auditeur de overige door de verzoekende partijen ingeroepen middelen zou onderzoeken.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat met het verder onderzoek van de zaak.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig mei tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys